

Al peu de la lletra

Una vegada un metge anà a visitar un malalt d'una casa de pagès, li receptà uns píndoles i encarregà a la seva dona que n'hi donés una cada dues hores.

—Mes, com ho farem —digué ella—, si no tenim rellotge?

—Ni rellotge de sol? —replicà el metge.

—Ni rellotge de sol.

—Doncs, què us diré jo? Quan conegau que han passat dues hores, li donau la primera.

—Però, senyor doctor, com ho coneixerem?

—Què us diré jo? —digué el metge, amoïnat—. Cada vegada que cante el gall, li donau una píndola.

L'endemà el metge tornà i trobà el malalt pitjor.

—Doncs, que no heu fet lo que us he dit? —preguntà a la mestressa.

—Sí —respongué ella—; mes amb tan mala sort, que a la tercera píndola lo gall s'ha mort.

—Doncs, que donàveu les píndoles al gall?

—Sí. No em va dir vostè que cada vegada que cantés li donés una píndola?

Desembre, 2014

Us desitgem

bona sortida i

millor entrada d'any

Conte de Jacint Verdaguer

Edició numerada 1/70

El lloro

Una vegada, eren dos companys d'un poble molt arraconat dels Pirineus. Un d'ells se n'anà a fer fortuna a Amèrica, i al despedir-se de l'altre li digué:

—Què vols que et porte?

Aquest, havent sentit parlar dels lloros i aponderar sos parlaments, li digué:

—Porta'm un lloro.

Tornà al cap d'alguns anys, i al ser a Barcelona se recordà de que no havia pensat amb la promesa feta a son company. Cercà un lloro, i no en trobà cap, i es digué a si mateix: «Ton company no ha vist cap lloro. Tant se valdria enviar-li un mussol».

Dit i fet, se'n va anar a la fira dels aucells, compra un mussol i l'hi envia.

Al cap de temps anà al seu poble, i son company li digué que havia rebut el lloro, i ell, no sabent què respondre de moment, li digué, tot travat de llengua:

—Bé, i parla?

—De parlar no ho fa encara —respon el seu company—; però així que sent parlar, escolta i s'hi fixa molt.

Desembre, 2014

Us desitgem

bona sortida i

millor entrada d'any

Conte de Jacint Verdaguer

Edició numerada 2/70

Defensant lo desconegut

Dos italians, l'un entusiasta de Dant i l'altre d'Ariosto, un dia dinaren plegats i en bona companyia. Després del llevant de taula, en cetaren de nou sa eterna qüestió de si era l'Ariosto o el Dant lo primer poeta d'Itàlia, i no es pogueren avenir de cap manera. Cridaren, baladrejaren, se digueren lo nom del porc i es tiraren los plats pel cap mentres ne quedaren de sencers a la taula. Plens d'ira, després se desafiaren, sortiren al carrer, ganivetada va i ganivetada ve, en menys temps del que haurien gastat en donar gràcies, i un dels dos caigué a terra ferit mortalment. Abans de donar l'esperit a Déu, a exemple de nostre Don Quixot, recobrà l'esma perduda momentàniament per la idea, s'exclamava dient aquestes paraules: «Senyor, perdoneu-me! Moro tontament per defensar que l'Ariosto és millor que el Dant, i això és ben trist al pensar que no he llegit ni l'un ni l'altre».

Desembre, 2014

Us desitgem

bona sortida i

millor entrada d'any

Conte de Jacint Verdaguer

Edició numerada 3/70